

ת"פ 55393/10 - מדינת ישראל נגד ח' א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-55393 מדינת ישראל נ' (עצייר)
תיק חיזוני: 472104/2017

בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד הילה אקווע
נגד
ח' א ע"י עו"ד וסימ דכור
הנאשם
ההחלטה

לפני בקשה לפסקן לנאשם הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

רקע

נגד הנאשם הוגש כתוב אישום אשר "חס לו" עבירות אלימות כנגדו (להלן: **המתלוננת**).

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 25.10.07 בסמוך לשעה 01:30 ביקש הנאשם לקיים יחסי מין עם אישתו (להלן: **המתלוננת**) אך זו סירבה, הלכה לסalon הבית ונעלה את הדלת. הנאשם דפק על דלת הסalon וקיל את המתלוננת. לאחר שפתחה המתלוננת את דלת הסalon ביקש ממנה הנאשם לבוא אל חדר השינה ושם תקף אותה באלימות ולאחר מכן אמר לה כי היא מגורשת. המתלוננת הלכה לבית הוריה ושם התעלפה ופונתה לבית חולמים.

על פי עובדות האישום השני, ביום 21.10.17 התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת. במהלך הוויכוח זרק הנאשם על המתלוננת מאפרה אשר פגעה ברגלה, בעט בה עד שנפלה והכה אותה בידיו.

לאחר שמייעת עדויות זוכה הנאשם מאשרמה. עיקרה של הכרעת הדין הוא, כי לא ניתן לקבוע על סמך דבריה של המתלוננת ממצאים ברמה הנדרשת בפלילים, בשל תמיינות וסתירות שהו בה ולא ישבו.

עמדות הצדדים

ב"כ הנאשם טען, כי במקרה זה מתקיימות נסיבות המצדיקות פסיקת פיצויים. הדגש בטיעונו היה על כך שבמעבר הגישה המתלוננת תלונה דומה נגד הנאשם וחזרה בה בטענה ששיקרה, ועל כן לא היה מקום להגיש נגד הנאשם את האישום, ולמצער היה על המאשימה לחזור מהאישום לאחר שנחטא החומר האמור. לצד זאת התייחס ב"כ הנאשם לכך שהנאשם היה עצור בשלושה חודשים, תוך שהוא רק מבני משפחתו וילדיו, ואף נגרמו לו הפסדי שכר והוצאות שכר טרחת עורך דין.

המאשימה מתנגדת לבקשתה. בתשובתה הפנתה לכך שהיא יסוד לאמור בכתב האישום, על בסיס אמרותיה של המתלוננת ואמה, וכי העובדה שהמתלוננת חזרה בה מתלוננה קומדת אותה הגישה, אינה מלמדת בהכרח כי אותה תלונה הייתה כזבת, שכן קיימת אפשרות שהמתלוננת חזרה בה מתלוננה אמת, בשל לחצים שהופעלו עליה בזמןו. עוד

עמוד 1

התיחסה המאשימה לכך שהנואם נעצר עד תום ההליכים, בין היתר, בשל הרשעות קודמות של חוכבתו בעבירות אלימות שונות, בגין ריצה מספר מסרים וכן הפנתה למסקירות מועלית שהתקבל בעניינו, ממנו עלתה מסוכנותו כלפי המתלוונת.

שני הצדדים הפנו לפסיקתו של בית המשפט העליון בסוגיה. לتمיכה בעמדותיהם.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתך לנسبות העניין וטיעוני הצדדים, לא ראיתי כי קמה הצדקה להוראות על פסיקת פיצויים לנואם. אולם:

ראשית, אין ספק כי היה בסיס ראוי להגשת האישום: חומר החקירה כלל את אמרות החוץ של המתלוונת ואמה, אשר היתה להן תמיינה מסוימת גם בתיעוד רפואי. אמנם לאחר שמייעת העדות נותר יותר מאשר ספק האם דבריה באמרות החוץ הםאמת, וגם משקלו של התיעוד הרפואי נשחך - בעיקר בגלל מה שלא היה בו. עם זאת אינני סבור, כי תובע סביר שהיה בוחן את הראיות הגולמיות היה אמר או להגיא מרаш למסקנה שלא ניתן לסמוד על דברי המתלוונת ואמה, בטרם העידו ונחקרו חקירה שכגד.

וכן, שלוש הערכאות אשר דנו בעניין מעצרו של הנואם הגיעו לאotta מסקנה - כי קיימות ראיות לכואלה המקומות סיכוי סביר להרשעת הנואם. במיחוד דברים אמרו לאור העובדה שגם בית המשפט המ徇ז (עמ"ת 17-12-18017, כב' הש' ג. כנפי שטייניץ) וגם בית המשפט העליון (בש"פ 503/18, כב' הש' ד. מינץ) אישרו את ההחלטה להוראות על מעצרו של הנואם עד תום ההליכים, תוך שהתייחסו, בין היתר, גם לארוע הקודם בו חזרה בה המתלוונת מתלוונה אותה הגישה נגד הנואם. בשתי החלטות אף נקבע, כי אין בארוע הקודם כדי לשחוך את עצמת הראיות לכואלה, וכי בחינת משקל העדויות תעשה על ידי המוטב הדן בתיק העיקרי - כפי שאכן היה.

אדגש, כי לו הייתה המתלוונת מסבירה באופן משכנע יותר את עניין התלוונה הקודמת, לא היה בעניין זה לבדוק, כדי לפגוע במשקל דבריה. נסיוון החיים מלמד, כי בתיקי אלימות במשפחה חרזה של מתלוונת מתלוונת אינה מלמדת בהכרח על כך שמדובר היה בתלוונת ציב. במקרה שלפני הקושי היה דוקא בהסבירים אותם נתנה המתלוונת בחקירתה הנגדית לפני מודיען חרזה בה מאותה תלונה.

באשר ל"נסיבות האחوات מצדיקות" פסיקת פיצויים להן טعن הנואם:

חלופה זו מחלוקת מבחנים גמישים ורחבים יותר, וההלכה לגביה סוכמה לאחרונה בע"פ 7235/16, כהן נ' מדינת ישראל (פסקה 13 לפסקה הדין):

"**הmbחן אשר לעילת הזכאות לפיצוי המעווגנת ב"נסיבות האחوات מצדיקות זאת", עילה זו מנוסחת באופן רחב ומאפשרת גמישות באשר למגוון הנסיבות אשר יכול שתובאנה בגדירה. הביטוי עמוס ונאמר כי ראוי כיvr ישאר, על מנת לאפשר לבית המשפט שיקול דעת שאיננו תחום ברישימה סכורה של מקרים (ע"פ 7826/96 ריש N' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481 (1997)). עם זאת, נקבעו קווים מנחים וקטגוריות כליליות גם באשר להיקפה של עילה זו, אשר מתפרשת על פני שלושה סוגים של עניינים: (1) נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו; (2) טיב זיכוי של הנואם; (3) נסיבות אישיות של הנואם שזוכה - כגון פגיעה בבריאותו, בשמו הטוב, במשפחה וכדומה (ע"פ**

עשור נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(3) 734 (2003); עניין דבש, בעמ' 118; עניין מנצור, בעמ' 448). לצד קטגוריות אלו התפתחו בפסקה מבחני-משנה, ביניהם: "התנהגות המשטרה והtabi'ah (באופן זדוני או רשלני); התנהגות הנאשם בחקירתו או במהלך משפט (כגון הנאשם ששיתר או שומר על זכות השתקה); סוג העבירה והעונש לו הנאשם היה צפוי אלמלא זיכיו" (ע"פ 12/1442 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנובו] (26.2.2013), פסקה 6 לוחות דעתו של השופט י' עמית).

אכן הנאשם שהוא במעצר שלושה חודשים עד שזכה. עם זאת, ההליכים בתיק התנהלו בקצב מהיר: הנאשם השיב לאישום בפניו שופט המוקד ביום 17.1.18 וכפר. התקיק הועבר אליו לשמיית ראיות ונקבע דיון כבר למחרת היום, ביום 18.1.18. ישיבת ההוכחות נשמעות פחות משבוע לאחר מכן, ביום 24.1.18, והכרעת הדיון נתנה בו במקום. אציין, כי המאשימה סיעה לשמיית התקיק בלבד זמן מהיר, בכך שנערכה לדין וזמןה את עדיה בזמן קצר - ויש לשבחה על כך. כמו כן זיכיו של הנאשם היה בשל ספק ממשי באשמו, אך קבועתי כי המתלוונת בדתה את הדברים מליבה, או כי המעשים המוחשיים לנימוקים כלל לא קרו.

כשיקול נוספת אציין, כי ברקע מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים עברו הפלילי המכבייד ותשקייר מעוצר שלילי אשר לימד על מסוכנות שלו כלפי המתלוונת.

סיכום

לאור האמור לעיל דוחה הבקשה לפצצת את הנאשם.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ח, 16 אפריל 2018, בהעדך
הצדדים.